

HET
HUIS
AAN
DE
ZENNE

Alain Dierckx



Eerder reeds verschenen en te koop op Bol.com:

Dubbel Bedrog (2017)

Voorwoord

Mijn nieuwste boek **Het huis aan de Zenne** speelt zich af in de mooie groene omgeving van Eppegem, Zemst waar ik zelf ook met heel veel plezier woon. Het is geen waargebeurd verhaal, dus mogelijke gelijkenissen met bestaande personen of gebeurtenissen berusten dan ook op louter toeval. Sommige woningen die in het verhaal voorkomen, kunnen lijken op echte woningen van hier in de buurt. Maar vanzelfsprekend zijn de bewoners ervan fictieve personages.

Met dank aan mijn teergeliefde echtgenote Sonja voor haar eeuwige steun en haar goede raad. Eveneens dank aan Cris Luyckx voor de deskundige revisie van mijn manuscript.

Veel leesplezier!

© Alain Dierckx

11 februari

In een klein kantoorgebouw in de stad was een jonge vrouw druk aan het telefoneren. Voor zich had ze een blad papier liggen met telefoonnummers en namen waarvan het grootste deel al doorstreept was. Toen het zoveelste gesprek zonder positief resultaat eindigde, viel de ontgoocheling van haar gezicht af te lezen. Met haar pen trok ze door de volgende naam een dikke streep. 'Kom op, Nele', zei ze tegen zichzelf, 'niet opgeven nu. Uiteindelijk zal er wel iets positiefs uit de bus komen voor die jongen.' Ze wist maar al te goed dat ze in haar job van begeleidster van minderjarigen geen te persoonlijke banden mocht opbouwen. Dat zou neerkomen op zelfkastijding, want er bestond in die wereld heel veel ellende. Maar in sommige gevallen was persoonlijke betrokkenheid bijna niet te vermijden. Ze keek naar het dossier dat op haar bureau lag en waarop met dikke alcoholstift de naam 'Oliver' geschreven stond. Nele en haar collega's waren nu al een hele tijd aan het proberen om die jongen ergens onderdak te bezorgen. Maar er waren twee grote obstakels. Hij was niet alleen zwaarlijvig, hij had ook nog eens een laag IQ. Hoe sterk ze ook argumenteerden dat hij slechts 'simpel van geest' was en dat hij een zeer goede inborst had, het lukte tot nu toe geen enkele keer om hem ergens te plaatsen. Het feit dat hij te dik was, trachtten ze steeds te relativiseren door aan te geven dat hij geen regelmatig leven had geleid en dat hem nooit het juiste voedingspatroon was opgelegd. Maar niemand wilde Oliver. Soms werden de hulpverleners daar heel kwaad om. De mensen leken alleen maar de perfecte kinderen in huis te willen nemen. Maar die bestonden helemaal niet. Waarom lieten ze hun hart niet spreken? Mocht Nele ouder zijn, ze zou

direct overwogen om die jongen op te nemen in haar gezinnetje. Maar voorlopig was ze nog alleen, dus dat was geen optie. Vooraleer ze het volgende telefoonnummer op de lijst kon bellen, begon het rode lampje op haar vaste toestel op te lichten, wat betekende dat ze een oproep binnenkreeg. Ze zag dat het een anoniem nummer was, duwde op een knop en nam de hoorn van de haak.

‘Hallo, met Nele, met wie spreek ik?’, zei ze routineus.

‘Jullie zetten ongewenste kinderen bij andere mensen, klopt dat?’ hoorde ze een man met een zware stem vragen.

‘Dat is juist, meneer’, antwoordde ze, ‘maar het zijn niet allemaal ongewenste kinderen. Het kan ook gaan over...’

‘Hebben jullie nu iemand?’, onderbrak de man haar ongeduldig. Nele was uit haar lood geslagen door het ongewone begin van dit gesprek. In 95% van de oproepen moest ze altijd eerst uitleggen hoe alles in zijn werk ging, hoe lang het duurde enzovoort, maar hier dus niet. Het leek alsof die man vroeg of ze een bepaalde auto in voorraad hadden.

‘Euh ja, meneer, er zijn altijd wel kinderen die een nieuwe thuis nodig hebben.’ De man liet haar weer niet verder praten en vuurde zijn volgende vraag op haar af.

‘Is het een jongen?’

Nele, die normaal gezien altijd de leiding had in dergelijke gesprekken, omdat zij nu eenmaal de expertise bezat, dacht snel na. Misschien was dit haar kans om Oliver te plaatsen.

‘Ja, het is inderdaad een jongen. Gaat daar uw voorkeur naar uit?’

‘Ja, maar hoe lang duurt zoiets?’

Dit was eindelijk een vraag waarmee Nele de controle over het gesprek kon krijgen. Bewust gaf ze niet direct een concreet antwoord en vertelde de man dat de termijn afhing van verschillende factoren. Ze kneep een beetje harder in de hoorn van het telefoontoestel toen ze begon te vertellen over Oliver. De angst om voor de zoveelste maal nul op het rekest te krijgen was verlamrend, maar tot haar grote verwondering zei de man aan de andere kant van de lijn niet

onmiddellijk neen. De jonge vrouw rook haar kans en startte een pleidooi voor de arme jongen die een beter lot verdiende en die dat ook echt wel waard was. Ze wou net over zijn overgewicht beginnen, en dat daar wel degelijk iets aan kon gedaan worden, toen de man haar weer ruw onderbrak. 'Dat moet ik allemaal niet weten. Krijg ik er geld voor?' Toen Nele deze vraag hoorde, en verontwaardigd was over de brute manier waarop ze gesteld werd, moest ze even slikken. Ze wist dat als ze nu haar geweten zou laten spreken, ze het liefst van al de lijn zou verbreken. De man had wel degelijk het volste recht om die vraag te stellen, maar als dat zijn belangrijkste bekommernis was, en hij voor de rest niets anders wilde weten over het kind dat hij in huis zou nemen, was dat alvast geen goed signaal. Anderzijds zochten zij en haar collega's nu al zo lang naar onderdak voor Oliver, veel langer dan gemiddeld nodig was. Voor hun manager, die zich in zijn job exclusief baseerde op statistieken, was Oliver een doorn in het oog. Nele wist dat haar baas oogde op een promotie en vooral op een grotere bedrijfswagen. Maar om die te kunnen bemachtigen, moesten zijn statistieken perfect zijn. Daarom had hij Nele onder enorm veel druk gezet om Oliver ergens onder te brengen, koste wat kost. Hij had zelfs gezegd dat haar baan op het spel stond. En daarom stond ze nu dus voor een vreselijke keuze. Ofwel ging ze in op de vraag van de man en stelde ze haar baas tevreden. Ofwel bedacht ze nu ter plekke een verzinsel waardoor de man niet meer zou geïnteresseerd zijn in Oliver. Toen ze na het gesprek de hoorn inlegde, zuchtte ze diep en zei ze tegen zichzelf dat iedereen in haar situatie en met haar job net hetzelfde zou gedaan hebben.

Dinsdag 1 juli

‘Kom, we gaan die lelijke hond plagen’, zei de ene jongen tegen de andere. Ze lagen in het hoge gras naast de traag stromende beek, moe en verveeld na een lange dag van rondzwerven, tafeltennis en ruziemaken met de meisjes. ‘Welke hond?’, vroeg de jongste van de twee zonder zijn blik van de blauwe hemel af te wenden.

‘Er is hier maar één lelijke hond, kom, we zijn weg.’ Tom krabbelde met tegenzin recht en volgde zijn beste vriend die het al op een lopen gezet had. Terwijl hij hem trachtte in te halen, besepte hij dat hij die hond in feite niet wou gaan lastigvallen. Tegelijk wist hij dat Pieter nooit tegenspraak duldde.

‘Gaan we niet naar de motorcrossers kijken?’, probeerde hij tegen beter weten in.

Maar Pieter antwoordde zelfs niet en bleef rennen. Tom legde zich bij de zaak neer en volgde hem op de voet. Ze liepen langs de bosrand en staken daarna een weide over die volledig begroeid was met gele bloemen. Daarna kwamen ze terecht op de met hoog onkruid begroeide oevers van de Zenne en waren ze bijna bij hun doel aangekomen. Pieter vertraagde en Tom deed in zijn kielzog hetzelfde, tot ze allebei tot stilstand kwamen. Een eind verderop zagen ze een huis dat helemaal alleen stond aan de oever van de Zenne. Van alle woningen in het kleine dorp was dit huis het dichtst gebouwd bij de eens zo vervuilde rivier. Rondom de woning waren er enkel weiden en velden, burens waren er niet.

‘Je weet toch dat die hond twee kinderen heeft opgegeten?’, vroeg Pieter.

‘Mijn vader zegt dat het niet waar is’, antwoordde Tom, die het niet wou of kon geloven.

‘Het is wel waar, de oude Jules van in het dorp heeft het aan mijn ouders verteld. Naar het schijnt zijn ze begraven in de tuin. Ik vind dat we hen moeten wreken.’ Tom zei niets want hij wist dat er toch niets tegen in te brengen was. Bovendien leek het hem wel spannend. Gebukt, zoals hun helden in de oorlogsfilms op tv, stapten ze behoedzaam verder en bereikten uiteindelijk het lange pad naar het ogenschijnlijk verlaten huis. Omdat de jongens hier bijna alle dagen in de buurt rondhingen, wisten ze dat de bewoners wellicht niet aanwezig waren, ondanks het feit dat de poort openstond. Toen ze het vervaarlijk uitzierende hondenhok in het oog kregen, bleven ze op hun hoede, klaar om onmiddellijk rechtsomkeer te maken bij het minste onraad. Toen ze tot op enkele meters genaderd waren, gingen ze achter een boom op hun hurken zitten en keken elkaar samenzweerderig aan. Tom trachtte te raden wat zijn creatieve vriend nu weer van plan was. Met zijn lange, zwarte haar, dat in pieken over zijn voorhoofd viel, en zijn immer klaar kijkende blauwe ogen, was Pieter degene met de ideeën. Ook nu had hij ongetwijfeld een plannetje in zijn hoofd. Hij bukte zich voorover om Tom toe te fluisteren wat van hem verwacht werd. Even later stapte hij weg en verdween achter het struikgewas dat tussen de bomen groeide. Tom richtte zijn blik op zijn polshorloge, over exact drie minuten moest hij in actie komen. Hij zette zich neer in het gras en hield zich stil. Tom had de hond in kwestie al eens gezien en hij vond hem helemaal niet lelijk, integendeel. Hij wist niet welk ras het was, maar het was een grote hond, met donkere haren. Hij straalde veel kracht uit met die zware poten en brede kop. Maar dat hij kinderen zou opeten, dat was volgens Tom een fabeltje. Hij raapte enkele steentjes op en legde die in zijn linkerhand. Nog twee minuten. Hopelijk brak de hond straks niet los, want dan zouden ze wel eens in de problemen kunnen geraken. Tom had ooit zijn vader gevraagd

of ze thuis een hond konden nemen. Maar hij kreeg natuurlijk het standaardantwoord te horen waarvoor hij al gevreesd had. Dat ze geen tijd zouden hebben om het dier te verzorgen. Nog één minuut... Anderzijds prees Tom zich gelukkig dat hij niet in het gezin van Pieter opgegroeid was. Alles leek daar op een of andere manier minder mooi, en vooral minder leuk. Hij ging er niet graag op bezoek, want er werd niet veel gelachen. En in tegenstelling tot bij hem thuis, hadden ze er ook nooit lekker eten. Hij keek op zijn horloge en merkte dat de grote wijzer zijn laatste ronde had afgelegd. Het was tijd. Tom sprong recht, liep naar het hondenhek en smiet de steentjes naar binnen om de hond naar buiten te lokken. De reactie bleef niet uit, want onmiddellijk hoorde hij beweging in het afgesloten deel van het hek. Tevreden, maar ook angstig, deed de jongen een paar stappen achteruit. De hond stormde zoals verwacht luid blaffend naar buiten en Tom zag de scherpe, geelwitte tanden die door woede ontbloot werden. De jongen wendde met moeite zijn blik af en keek naar rechts. En daar stond Pieter, met de tuinslang al in de aanslag. Met een grijns op zijn gezicht draaide hij de slang open en met een sputterend geluid kwam het water er met een harde straal uitgespoten. De straal miste de hond op een haar na, en Pieter zette enkele stappen opzij om beter te kunnen richten. Maar dan zag Tom ineens iemand opduiken achter de rug van zijn vriend. Vooraleer hij hem kon waarschuwen, greep de man zijn vriend bij de schouders waardoor die een gil slaakte van verbazing. Verschrikt richtte Tom de slang naar boven en de waterstraal werd recht omhoog geslingerd. Van waar hij stond, zag Tom alle kleuren van de regenboog in de neervallende waterdruppels. Pieter wist zich met veel moeite los te rukken en tot ontzetting van zijn vriend, richtte hij de tuinslang op de man en spoot hem helemaal nat. Toen die laatste daardoor achteruitdeinsde, liet Pieter de slang vallen

en zette hij het op een lopen.

‘Weg hier!’, riep hij en stootte Tom aan waardoor die terug wakker leek te worden. Samen renden ze zo snel ze konden in de richting van waar ze kwamen. Via een smal paadje liepen ze het bos in en na nog enkele honderden meters gelopen te hebben, hielden ze buiten adem halt achter enkele dikke bomen. Ze bleven hijgend zitten en toen er na een paar minuten niemand opdaagde, bekeken ze elkaar en kregen ze ongewild de slappe lach. Toen ze uitgelachen waren, stapten ze zij aan zij naar huis, niet beseffend dat ze daar nooit zouden aankomen.

Woensdag 2 juli

1

‘Daels, waar ben je?’, bulderde de commissaris en het leek of alle ruiten van de vergaderzalen aan het trillen gingen. Hoofdinspecteur Lucas Daels hoorde zijn baas roepen van beneden aan de trap en haastte zich naar boven. Daar aangekomen, zag hij vanuit de gang commissaris Van Looveren in zijn kantoor rondlopen en geagiteerd met zijn armen zwaaien. Jenny, zijn trouwe assistente en energieke duivel-doet-al, zat erbij en keek ernaar. Lucas glimlachte omdat hij moest denken aan een oude, stomme film uit de jaren 30, alleen het begeleidend pianomuziekje ontbrak nog. Geamuseerd opende hij de deur en ging binnen in de bokaal, het kantoor dat zo genoemd werd omdat het uit drie glazen wanden bestond.

‘Eindelijk ben je daar, Daels, je bent waarschijnlijk te laat omdat je zo druk aan het werk was?’ Lucas wist dat hij daar best geen antwoord op gaf en gluurde even opzij naar Jenny die hem meelijwekkend aankeek.

‘Goeiemorgen commissaris, wat kan ik voor u doen?’, vroeg Lucas met een grimas.

‘Voor mij niets, Daels, maar voor andere mensen kan je wel iets doen, bijvoorbeeld hun zoon terugvinden. En tegelijk ook zijn vriendje, die eveneens verdwenen zou zijn. Hier, pak aan.’ De commissaris greep een dun, rood mapje dat bovenop een stapel dossiers lag en gooide het in zijn richting.

‘Ik hoop dat dit mapje snel dikker wordt en dat het op korte termijn succesvol afgehandeld is. Begrepen, Daels?’ Lucas greep het vederlichte mapje, opende het en stelde vast dat er slechts één blad in stak. Hij las het snel diagonaal door en knikte.

‘En nu wegwezen, want je bent al tijd aan het verliezen.’ Onmiddellijk na het uitspreken van deze zin wendde de commissaris zich tot zijn assistente en begon hij aan een tirade over personeelsgebrek en veel te krappe budgetten. Lucas stapte snel het kantoor uit en keek nog even om naar Jenny met wie hij nu echt niet zou willen ruilen. Ze zag dat hij naar haar keek en schonk hem een stiekeme knipoog terwijl ze een grappig, verwrongen gezicht trok. Hij liep glimlachend de trap af en een verdieping lager liet hij zich op zijn oude bureaustoel vallen. Blijkbaar zou hij niet veel tijd nodig hebben om zijn nieuwe opdracht grondig door te lezen. Het enige document in het mapje bevatte een verklaring van een gehuwd stel over de verdwijning van hun tienjarige zoon Tom. De verklaring dateerde van twee uur geleden en was afgelegd bij de gemeentelijke politie van Epepegem, een klein dorpje in Vlaams-Brabant. Lucas kende dat dorp omdat het niet zo ver uit de buurt lag van zijn geboortedorp. Had de commissaris hem dit dossier daarom gegeven? Zou best kunnen. Hij las dat de ouders hun zoon gisteren om veertien uur de laatste keer hadden gezien toen hij vertrok om te gaan spelen met zijn boezemvriend Pieter. Normaal gezien had hij moeten thuis zijn om vijf uur in de namiddag. Maar hij was nooit opgedaagd. Dat was nu ongeveer vijftien uur geleden. Vooraleer de ongeruste ouders de politie gecontacteerd hadden, waren ze naar eigen zeggen zelf op zoek gegaan naar de jongen, samen met familieleden en met verscheidene vrienden die ze opgetrommeld hadden. Ze waren gaan zoeken op de plekken waar de kinderen van het dorp meestal speelden, maar zonder enig resultaat. Daarna hadden ze de gemeentelijke politie op de hoogte gebracht en die waren onmiddellijk uitgerukt met het maximum aantal manschappen. Maar ook zij hadden geen spoor teruggevonden van de kinderen. Er werd zelfs met een bootje de rivier afgevaren, maar ook dat bleef zonder resultaat. In de verklaring stond verder nog een persoonsbeschrijving van de verdwenen jongen en er hing ook een foto aan. Lucas bekeek

die lange tijd en prentte het gezicht van de jongen in zijn geheugen. Onderaan stonden nog enkele opmerkingen van de gemeentelijke politiebeambte. Deze waren blijkbaar na het gesprek met de ouders toegevoegd en waren met de hand geschreven. Lucas bracht het blad dichterbij zijn ogen om het onduidelijke handschrift te kunnen lezen. Er stonden drie zinnen die netjes genummerd waren van 1 tot 3. Vooral zin nummer 3 vond hij zeer onrustwekkend.

1) De moeder is enorm in paniek terwijl de vader er lethargisch bij zit

2) De ouders van de tweede jongen zijn nog geen verklaring komen afleggen

3) De plaats waar de jongen aan het spelen was, bevindt zich niet ver van de plek waar enkele maanden geleden drie mislukte pogingen tot ontvoering plaatsvonden

Dus er waren al pogingen tot ontvoering geweest? Lucas vroeg zich af in welke mate dit toen verder onderzocht was geweest. Hij begreep nu volkomen dat deze zaak aan de federale politie was toegewezen. Rechtsboven op de pagina zag hij de naam en het telefoonnummer van de gemeentelijke politieagente vermeld staan, een zekere Natascha Zegers. Hij nam zijn telefoon en belde haar zonder aarzelen op.

Nadat het gesprek afgelopen was, drukte Lucas op een willekeurige toets van het klavier van zijn computer en het scherm kwam gehoorzaam tot leven. Hij wilde zich voorbereiden op de geplande afspraak. De agente was niet zelf aan de telefoon gekomen en hij was verrast dat haar collega hem zei dat het gesprek niet met haar zou doorgaan. Hij had hem een andere naam opgegeven en de afspraak ingepland. Lucas was er niet verder bij blijven stilstaan, dat kon nu eenmaal gebeuren. Het eerste wat hij nu wilde doen, was nagaan of de ouders die de verklaring hadden afgelegd, bekend stonden bij de politie voor bepaalde feiten. Het resultaat bleek negatief te zijn voor allebei. De gegevens van het andere koppel had hij nog niet, maar hij nam zich voor om later met hun namen dezelfde controle uit te voeren. Daarna keek hij in een ander register of er daar misschien een spoor te vinden was van de mislukte pogingen tot ontvoering. Niets. Tenslotte opende hij zijn browser, misschien vond hij gewoon iets met Google. In het zoekveld typte hij de naam van het dorp waar de verdwijning had plaatsgevonden en wachtte hij op de zoekresultaten. Al snel kwamen ze tevoorschijn, alsof ze bij Google vooraf wisten wat hij ging opzoeken. En misschien was dat ook zo. Op het scherm zag Lucas verschillende onderlijnde links die er allemaal even blauw en verleidelijk uitzagen. Hij besloot om ze één voor één aan te klikken. Na een vijftal oninteressante en amateuristisch opgezette regionale websites, was hij echter danig teleurgesteld. Hij wilde het surfen net staken toen eentje onderaan de pagina onverhoeds zijn aandacht trok. De link luidde: 'Ouders ontroostbaar' met daaronder twee onvolledige zinnen waarin de woorden 'kinderen' en 'vermist' in het vet gedrukt stonden, net als de naam van het dorp. Toen hij de link aanklikte, verscheen er een artikel uit één van de regionale kranten.

'Ouders ontroostbaar' van onze lokale correspondent R.H.

'In het kleine dorpje E., dicht bij de grootstad V., zijn twee kinderen al meer dan twaalf uur vermist. Het gaat over twee jongens van tien jaar, T. en P., die elkaar goed kennen en regelmatig samen spelen in de weiden rond het dorp en aan de oevers van de rivier de Zenne. Beide ouders zijn erg ongerust en vrezen het ergste. De lokale politie werd verwittigd en is reeds bezig met de zaak. Alle beschikbare manschappen worden ingezet opdat de twee kinderen zo snel mogelijk gevonden kunnen worden. Volgens een verklaring van een hulpagent zou men daarbij ook willen overgaan tot het dreggen van de rivier.'

Dat was snel. Ofwel hadden de ouders de pers gecontacteerd, ofwel was een journalist getipt door iemand van de politie. Indien dat laatste het geval was, dan moest hij het daar zeker over hebben met de agent om nieuwe lekken te vermijden in de toekomst. Het betekende alleszins dat het nieuws ook in de krant van morgen zou verschijnen. En dat was vervelend, want daardoor zou er meer aandacht zijn van buitenaf voor deze zaak, wat de werking van het onderzoek wel eens zou kunnen bemoeilijken. Hij moest alles op alles zetten om de zaak binnen de twee dagen op te lossen. Misschien hadden de ouders ook de sociale media ingeschakeld, daar moest hij ook eens naar kijken. Het krantenartikel was vergezeld van twee foto's waarop beide jongens afgebeeld stonden, alle twee met een grote glimlach en een ondeugende blik in hun ogen. Tom met mooi geknipt haar en Pieter met een schattig brilletje. Lucas zocht nog even verder, maar vond geen bijkomende informatie in verband met de verdwijning. Hij dacht er even over na. Misschien was er wel helemaal niets met hen gebeurd. Wie weet hadden die twee jongens een spannend

avonturenboek gelezen en waren ze zomaar de wijde wereld ingetrokken, hun helden achterna, niet beseffend wat ze hun ouders en hun omgeving daarmee aandeden. Lucas leunde achterover op zijn stoel en probeerde zich de twee durvers voor te stellen, ergens onderweg, 's nachts lichtjes rillend van de spanning en van de kou, want ze hadden natuurlijk niet gedacht aan warme kleren. Twee gezworen vrienden die in al hun kinderlijke naïviteit de avonturen wilden meemaken waarover ze gelezen hadden. En die er alvast naar uitkeken om na hun terugkeer op school te vertellen over hun heldendaden. Ze zagen het waarschijnlijk al voor zich: alle leerlingen die zich op de speelplaats rond hen verdrongen en aan hun lippen hingen terwijl ze om beurten hun verhaal deden. Wat zouden ze genieten van al die nieuwsgierige en bewonderende blikken, het zou eindelijk eens hún moment zijn. En met een beetje geluk zouden zelfs de meisjes, waarvoor ze al een half schooljaar een boontje hadden, hen eindelijk opmerken en niet langer met de kin in de lucht voorbijwandelen, hen compleet negerend. Uit het diepste van zijn hart hoopte Lucas dat de wens van die jongens waarheid geworden was. En dat ze dus niet verongelukt waren of gekidnapt of nog erger... Maar de voortekenen waren voorlopig niet zo gunstig.

3

Diezelfde warme dag, op een boogscheut van de plek waar de twee jongens het laatst waren gezien, zat een dikke, jonge man met een kinderlijk gezicht voor zich uit te staren in een alleenstaand huis aan de oevers van de Zenne. Zijn brede, harige armen rustten gekruist op zijn dikke buik en hij had een boze uitdrukking op zijn gezicht. Zijn dunne, pikzwarte haren waren slordig naar voren gekamd en net boven zijn

neus was een diepe frons te zien die er met een scherp voorwerp leek ingesneden te zijn. Zijn kwaadheid werd nog benadrukt door zijn dunne mond die eigenlijk niet meer was dan een strenge, roze lijn in zijn bolle gezicht. Hij was zo kwaad omdat hij voor de zoveelste keer ondervraagd en berispt werd terwijl hij alleen maar in zijn eigen kamertje wilde gaan zitten. Maar ook die dag werd het hem niet zomaar gegund. De ene vraag na de andere werd met een barse stem op hem afgevuurd, altijd diezelfde vragen, waarop hij nooit een antwoord wilde geven. Hij werd van die ondervragingen elke keer heel boos, maar tegelijk ook heel angstig. Niet angstig voor zijn ondervrager. Maar voor datgene dat hij dan voelde, diep in zijn borst, een soort gejaagdheid, een ballon die opgeblazen werd en op het punt stond te ontploffen. Met zijn lage IQ kon hij dat gevoel niet zo goed plaatsen en in zijn verbeelding leek het nog het meest op een gruwelijk monster dat vocht om naar buiten te komen, zoals hij ooit in een horrorfilm had zien gebeuren. Toen hij die beruchte scène had gezien, had hij de drie volgende nachten geen oog dichtgedaan. Bij het minste geluid was hij toen hevig rillend nog dieper onder de dekens gekropen en had hij gehoopt dat het monster hem niet zou komen halen omwille van wat hij gedaan had. Want hij voelde er zich nog steeds schuldig over. Op die bewuste dag was het alsof er iemand anders aan het stuur zat van zijn armen en zijn benen. Hij kon toen alleen maar uitvoeren, gevangen als hij was in zijn eigen lichaam. Om te vermijden dat het monster terug zou uitbreken, trachtte hij die dag de vragensteller straal te negeren. Hij boog zich voorover in de zetel en plaatste zijn puntige ellebogen op zijn struise dijbenen, om op die manier zijn handen over zijn oren te kunnen leggen. Maar zijn boeman, de enige andere persoon aanwezig in het grote huis, liet dat zoals verwacht niet zomaar gebeuren en begon hevig aan zijn armen te trekken, op zoek naar antwoorden. De zwaarlijvige jongeman in de zetel spande met gesloten ogen al zijn spieren waardoor er in zijn dikke lijf geen millimeter beweging te krijgen was.

Na enkele vergeefse pogingen gaf de ondervrager het dan ook vloekend op, beende met grote stappen de kamer uit en smeed de deur keihard achter zich dicht. Daarop haalde de jongeman voorzichtig zijn handen van zijn oren en luisterde aandachtig. Toen hij even later het bekende geluid hoorde van de voordeur die dichtgeslagen werd, sprong hij met een voor zijn gewicht verrassende soepelheid uit de zetel en haastte hij zich in de richting van de achterdeur. De dunne lijn van zijn mond was veranderd in een monkelend lachje.

4

Een tijdje later was Lucas in zijn anonieme politiewagen onderweg naar het kleine dorpje Eppegem. Onverwacht belandde hij op een steenweg in een lange file die veroorzaakt werd door wegenwerken. Omdat hij voelde dat hij frisse lucht nodig had, opende hij zijn raampje en trachtte zo goed mogelijk zen te blijven, want in files geraakte hij steeds erg gestresseerd. Terwijl hij aanschoof, werd zijn aandacht getrokken door het gejoel van twee jongens die op een grasperkje aan het voetballen waren. Door hen bezig te zien, kwamen de foto's van de twee vermiste kinderen hem ineens weer voor de geest. Lucas had zelf één dochter en daar bleef het waarschijnlijk bij, want hij was nu toch al 52 jaar. Tenzij er plots een veel jongere vrouw in hem geïnteresseerd zou geraken en niets liever zou doen dan hem een kind schenken. Maar die gedachte werkte op zijn lachspieren. Gewoon een relatie hebben zou voor hem al een hele prestatie zijn. Het lachen verging hem snel toen hij zich de hel trachtte in te beelden waar de getroffen ouders door moesten, nu hun kind van de ene dag op de andere uit hun leven verdwenen was. Vooral die onwetendheid moest enorm frustrerend zijn. Uit ervaring wist hij dat de politie op dat vlak een belangrijke rol

speelde. De manier waarop en de frequentie waarmee gecommuniceerd werd met de ouders was van cruciaal belang. Lucas schoof op automatische piloot langzaam verder aan en dacht na over de zaak. Die pogingen tot ontvoering zaten hem dwars. Waarom was daar nergens een spoor van te vinden? Hij kon niet geloven dat er daarover nooit iets gepubliceerd was. Daarom besloot hij om straks na het gesprek met de lokale politie zich tot een andere bron van informatie te wenden: het krantenarchief, en dat zou hij wellicht aantreffen in de lokale bibliotheek. Op dat moment kon hij het natuurlijk niet weten, maar het bezoek aan die onschuldige gemeentelijke instelling zou hem veel meer opleveren dan hij verwachtte, en niet enkel op professioneel vlak.

5

Rond hetzelfde tijdstip dat Lucas in de file stond, was er in de dorpswinkel van Epegem, waar je ongeveer alles kon kopen, slechts één klant. De man, een dertiger, was hartelijk begroet door de twee oudere dames achter de toog maar er was geen enkele respons van hem gekomen. Hij had zijn briefje met benodigdheden op de toonbank gelegd en er het zwijgen toe gedaan. Nadat hij alles ontvangen en afgerekend had, vertrok hij zonder een woord te zeggen. De oudste dame van de twee zette zich neer op een gammel krukje dat volledig verdween onder haar omvangrijke derrière en ze slaakte een diepe zucht.

‘Het is toch erg, hé’, zei ze.

‘Ja, verschrikkelijk’, beaamde de andere vrouw terwijl ze orde bracht in een stapel komkommers. Het lijdend onderwerp van hun gesprek was ondertussen al de hoofdstraat uit en stapte met zijn versleten boodschappentas van een bekende supermarkt stevig door. Met de blik op oneindig sloeg hij een

zijstraat in en negeerde het geblaf van een hond achter de haag die hij passeerde. Op zijn harde gezicht was geen enkel spoor van emotie te zien. Hij bleef maar doorstappen aan een hoog tempo en hield zich bewust op in de schaduwen die geworpen werden door de lange rij huizen. Aangekomen bij zijn eigen woning, grabbelde hij in de rechterzak van zijn vale, grijze broek en haalde een kleine sleutelbos boven. Terwijl hij de voordeur opende, knikte hij kort naar zijn buurman die in zijn eigen deuropening stond te roken en hem bedenkelijk aankeek. De deur viel achter hem in het slot en na enkele minuten hoorde de buurman dat de ruzies terug begonnen waren.

6

Ondertussen was Lucas aangekomen in het dorp en had hij zijn auto achtergelaten op de parking rechtover het politiebureau. Hij stapte binnen en werd ontvangen door een oudere man die schijnbaar roerloos achter een loket zat. ‘Goeddag, ik ben inspecteur Daels en ik heb een afspraak met agent Korvers.’ De kale man, niet in uniform maar gewoon in hemdsmouwen, bekeek hem met een argwanende blik en bladerde vervolgens door een beduimelde agenda. ‘Ja, ik zie het, volg me, alstublieft.’ Lucas deed wat hem gevraagd werd en stapte in zijn kielzog het enige afgesloten bureau binnen. Daar zat hem een lange, magere agent in uniform op te wachten. ‘Hoofdinspecteur Daels, welkom in ons dorp!’, zei de man overdreven enthousiast terwijl hij opstond en hem de hand reikte. ‘Mijn naam is Korvers, neem plaats, alstublieft.’ Lucas drukte hem de hand, ging zitten en keek rond in de kleine ruimte. Op de tafel ontwaarde hij één blad papier, een glas water en een

mobiele telefoon. Geen computer, geen dossiers, niets.

Waarschijnlijk was dit een verhoorkamertje.

‘Waarmee kan ik je van dienst zijn?’, zei de agent.

‘Ik veronderstel dat jullie ingelicht werden over mijn komst? Dat ik hier ben om het onderzoek naar de verdwijning van de kinderen te leiden?’, antwoordde Lucas op zijn hoede.

‘Ja, natuurlijk’, kwam het antwoord, ‘we kijken ernaar uit om met de federale politie samen te werken. Hopelijk kunnen we nog zaken bijleren van jullie.’ Die laatste zin werd op een tamelijk ironische toon uitgesproken en Lucas vreesde dat hij terug in hetzelfde straatje beland was als bij vorige zaken. Hij had het nog maar zelden meegemaakt dat het federale en het gemeentelijke niveau in volledige harmonie aan een zaak gewerkt hadden.

‘Was je erbij toen de ouders hun verklaring zijn komen afleggen?’, was zijn eerste vraag.

‘Nee, mijn collega Natascha was alleen. In tegenstelling tot de federale politie hebben wij hier meer werk dan manschappen.’ Lucas negeerde die sneer en zei dat hij graag met die collega persoonlijk wou praten.

‘Dat zal niet lukken, inspecteur, ze is niet aanwezig. Je zal het mij moeten doen, vrees ik.’

‘Oké dan, ik hoop alleen maar dat je collega je voldoende ingelicht heeft?’

‘Ja, hoor’, zei de agent en hij nam het blad van de bureautafel, ‘hier is het verslag van haar gesprek met de ouders van de ene jongen.’

‘Dat heb ik ook ontvangen’, zei Lucas en hij haalde het mapje uit zijn binnenzak. ‘Ken je de ouders?’

‘Jazeker, het zijn heel voorbeeldige burgers. Ze hebben allebei een mooie carrière, en toch zijn ze goed geïntegreerd in het dorpsleven. Vooral de vrouw is zeer geliefd en doet altijd een praatje met iedereen die ze tegenkomt. Haar man is iets minder sociaal en komt zelfs een beetje saai over.’ Lucas bedacht dat het leuk moest zijn om als politieman zo dicht bij de bevolking te staan dat je praktisch iedereen kende.

‘En hun zoon?’ wou hij weten.

‘Tom gaat dezelfde weg op als zijn ouders’, antwoordde de agent zonder aarzelen, ‘een heel vriendelijk jongetje, goed opgevoed, dat merk je meteen.’ Lucas wierp een blik op het glas water en beseft dat hij dorst had. Er werd hem echter niets aangeboden en hij was te fier om het zelf te vragen.

‘Is er een kans dat hij uit eigen beweging is weggelopen, op zoek naar avontuur?’ Agent Korvers schudde overtuigd zijn hoofd.

‘Nee, dat zie ik hem niet doen. Daarvoor heeft hij te veel respect voor zijn ouders. Zijn vriend Pieter daarentegen, dat is een ander paar mouwen.’

‘Is dat de tweede jongen die verdwenen is? En die zou volgens jou wel in staat zijn om weg te lopen?’

‘Ja, zonder twijfel. Dat is een ware deugniet, in de stijl van De Witte van Zichem, weetjewel. Altijd kattenkwaad uithalen, geen greintje angst voor wat er zou kunnen gebeuren.’

‘Aha, en heeft die jongen dan wel redenen om weg te lopen?’, vroeg Lucas.

‘Je slaat de nagel op de kop, inspecteur. De gezinssituatie van Pieter is, hoe zal ik het zeggen, niet benijdenswaardig. De vader werkt niet, de moeder werkt deeltijds in de gemeentelijke strijkwinkel. Met andere woorden, ze hebben het helemaal niet breed. Maar ja, vooral die man geeft de indruk dat hij het zo zelf wil.’ Het leek Lucas dat hij in het verleden al tientallen keren dergelijke gezinnen had horen beschrijven, maar dan zonder die laatste veroordeling. Hij vond het niet gepast dat een agent zich op die manier uitsprak over burgers, om het even wat hun positie in de samenleving ook was. ‘Bovendien’, vervolgde de agent, ‘is het een nieuw samengesteld gezin, want ze hadden elk al een paar kinderen uit een vorig huwelijk. Het rijhuisje waar ze in wonen is in feite te klein voor zoveel volk en wordt dan ook nog eens niet goed onderhouden. Er zijn al verscheidene klachten van de burens geweest over dakpannen die naar beneden vallen en over het onkruid in de voortuin dat soms kniehoog staat.

Soms heb ik zin om die man eens door elkaar te gaan schudden en tot leven te wekken.’ Lucas kreeg het stilaan op de zenuwen van de overbodige commentaren van de agent. ‘Zijn er in het verleden klachten of geruchten geweest over geweld tegen de kinderen, mishandeling of iets dergelijks?’, vroeg Lucas.

‘Klachten niet, neen, maar ik denk dat iedereen in het dorp er wel van uitgaat dat die kinderen soms eens een tik tegen hun hoofd krijgen. Dat is ook de reden waarom Pieter zo vertroeteld wordt door de dorpingen wanneer hij in de straten rondloopt. Of moet ik nu zeggen, rondliep?’

‘Dus de twee jongens hebben een totaal verschillende thuissituatie. Dat heeft hen wel niet verhinderd om beste vrienden te worden. Waren ze altijd met z’n tweeën of waren er nog andere kinderen bij?’

‘Dat weet ik niet, dat zullen we aan de ouders moeten vragen. Wil je mijn mening kennen? Pieter heeft Tom na lang zeuren kunnen overhalen om weg te lopen. En nu zitten die jongens ergens, misschien niet zo ver van hier, in een zelfgemaakt kamp in het bos. Na een tijdje, als ze te veel honger hebben, zullen ze wel terug opdagen.’

‘Kan je me straks de plek tonen waar de jongens meestal speelden?’

‘Natuurlijk, het is niet ver van hier, we kunnen er zelfs te voet naar toe gaan.’

‘Is het daar dat ze voor het laatst gesignaleerd werden?’ De agent stak beide handen omhoog en begon overdreven te jammeren.

‘Mijn beste inspecteur, ik heb nog niet de tijd gehad om een buurtonderzoek te doen, zo snel gaat dat allemaal niet, hoor.’

‘Oké, dat begrijp ik, maar we zullen er toch spoed moeten achter zetten. Heb je een idee waarom de ouders van de tweede jongen zijn verdwijning nog niet hebben aangegeven? De lange agent trok zijn schouders op.

‘Omdat ze hetzelfde denken als ik misschien?’ Lucas liet die reactie voor wat ze was en wou nog één ding weten.

'Zeg me eens, die pogingen tot ontvoering die hier plaatsgevonden hebben, wanneer was dat?' De agent trok een verwonderd gezicht en keek Lucas met grote ogen aan.

'Daar weet ik niets van. Welke pogingen?' Nu was Lucas op zijn beurt verbaasd.

Het staat toch vermeld in het verslag dat je collega heeft opgemaakt?' Lucas nam het blad uit zijn mapje en vooraleer hij het kon voorlezen, griste de agent met zijn lange arm het papier uit zijn handen.

'Oh ja, nu herinner ik het me. Jij hebt de oude versie nog. Hier, dit is het enige correcte verslag.' Lucas nam het blad aan en begon het te lezen terwijl de agent verder praatte.

'Mijn collega Natascha had zich vergist, er zijn hier in het verleden helemaal geen pogingen tot ontvoering geweest.' Lucas merkte dat punt 3 van het handgeschreven commentaar spoorloos verdwenen was. En hij wist niet wat hij daarvan moest denken.

'Sorry agent, dat begrijp ik niet, hoor. Jouw collega gaat zulke zaken toch niet in een officieel politieverslag noteren als ze niet waar zouden zijn.'

'Nee', zei de agent, 'ik denk dat ze gewoon twee zaken met elkaar verward heeft. Weet je', en hij boog zich samenzweerderig naar Lucas toe, 'Natascha heeft het niet gemakkelijk in haar privéleven. Vechtscheiding, co-ouderschap enzo. Soms is ze daardoor niet geconcentreerd en maakt ze fouten. Maar omdat het zo'n lieve dame is, kunnen we haar niets kwalijk nemen. Zoals nu, met dit verslag. En wat doen we dan? We verbeteren het zelf, zodat er geen haan naar kraait. Overigens, je zal Natascha hier niet tegen het lijf lopen, de baas heeft haar tijdelijk op non-actief gezet. Juist met de bedoeling om haar helemaal tot rust te laten komen. Die geste appreciëren wij hier allemaal heel erg.' Lucas wist niet wat hij daarvan moest denken, maar parkeerde die kwestie even, het onderzoek opstarten was nu het dringendste. Beide mannen stonden op en samen gingen ze op weg naar de oevers van de Zenne, de natuurlijke speeltuin van de lokale jeugd.

In Elewijt, een dorpje in de dichte omgeving, zat die dag een netjes geklede man van rond de zestig voor het scherm van zijn computer. Zijn vingers, waarvan de nagels piekfijn gemanicurd waren, tokkelden op het hout van zijn antieke bureau. Op zijn gebruinde gelaat tekende zich geen ongeduld af, maar vertwijfeling. Zou hij het doen of niet? Gestresseerd stond hij recht en liep naar het raam alsof hij trachtte aan iets te ontkomen. Vele jaren geleden was de verslaving op geniepigere wijze zijn geest binnengedrongen. Of was die er altijd al geweest? Hij wist het niet zeker en wilde er liever niet over nadenken. Het was een plaag, iets dat sterker was dan hijzelf. Hij had nochtans zijn best gedaan om die drang te onderdrukken. Net zoals verstokte rokers dat doen, had ook hij pogingen ondernomen om ervan af te geraken. En gedurende lange hoofdstukken van zijn leven was hij er ook in geslaagd, inclusief de laatste zes maanden. Hij was heel druk bezig geweest met zijn werk, het organiseren van events voor bedrijven. Elke avond, en ook in de weekends, was hij uitgeput en verlangde hij alleen maar naar rust. Daardoor was dat andere compleet naar de achtergrond verdwenen. Sterker zelfs, toen hij erop terugkeek, leek het soms of het er nooit geweest was. Tot hij die vervloekte advertentie in dat vervloekte tijdschrift onder ogen had gekregen. Het was alsof in zijn brein de bliksem insloeg, zonder donderslag vooraf, zonder waarschuwing. Hij had geluk dat hij op dat moment alleen was, in de wachtkamer van de tandarts. Hij was in de oude boekjes aan het bladeren toen hij de paginagrote foto zag. Ineens bevroren al zijn ledematen. Met de ogen wijd opengesperd en met trillende handen zat hij daar als versteend. Hoeveel foto's zou hij in zijn leven al gezien hebben? Duizend? Tienduizend? En hoeveel daarvan konden langer dan enkele seconden zijn aandacht vasthouden? Zeer

weinig. Maar van deze kon hij onmogelijk zijn blik losrukken. Terwijl hij daar nu aan terugdacht, keek hij uit het raam, maar hij kon evengoed op een muur staan kijken. Het enige dat hij voor zich zag, was het beeld dat voor eeuwig op zijn netvlies was gebrand. De jongen kon niet ouder dan veertien geweest zijn, maar was niet minder dan een godenkind. Zijn lichaam was perfect in balans en die glimlach, mijn god, die glimlach, dacht hij, die was zo beloftevol. De opwinding was op dat moment onmiddellijk voelbaar geworden in zijn kruis. Hij glimlachte toen hij zich herinnerde hoe zenuwachtig hij geprutst had aan de nietjes in het tijdschrift om er de foto te kunnen uithalen. Toen dat eindelijk gelukt was, had hij het magazine netjes teruggelegd en was hij als een dief in de nacht vertrokken. Hij besepte nu ook dat hij niet meer aan de tandpijn had gedacht, die leek als bij wonder verdwenen te zijn. Er zat nu maar één ding op: de pijn van die herinnering verbijten, want hij wist dat hij die jongen nooit in levenden lijve zou zien. Hij keek achterom naar de pc op het bureau en nam een beslissing. Of was het dat duiveltje dat de beslissing nam? Terwijl hij inlogde in de geheime online community, voelde hij zijn wangen gloeien. Hij verheugde zich op wat hij meteen zou gaan zien en was heel erg benieuwd naar de afbeeldingen of video's die zijn lotgenoten gepubliceerd hadden. Terwijl hij wachtte tot hem toegang verleend werd, en het zwarte balkje op het scherm steeds groter werd, werd ook zijn verlangen met de seconde groter, tot het bijna onhoudbaar was.

8

Nadat Lucas met agent Korvers een uur lang de velden rondom de rivier had verkend, namen ze afscheid. De gemeentelijke politie ging samen met de ouders en een aantal